

Tale til konfirmanderne 2025

Kære alle sammen her i kirken i dag. Kære forældre og bedsteforældre og venner og familie til jer, kære konfirmander.

Så nåede vi til d. 10. maj 2025!

I har været et godt hold. Lyttende, tænkende, undrende unge mennesker. Måske faktisk også lidt stille... indimellem har jeg prøvet at vriste nogle meninger og holdninger ud af jer, men det har ikke altid været så nemt. Måske er det fordi jeg er ved at blive en gammel præst. For eksempel havde jeg den forestilling, at sådan nogle teenagere som jer synes, at jeres forældre er trælse og irriterende. At forældre er sådan nogle som vil bestemme over én og ikke lytter.

Men til min glæde har jeg fundet ud af, at sådan er jeres forældre ikke. I elsker jeres familie, I kan lide at være sammen med forældre, I forældre, er en ny generation som faktisk lytter til jeres børn som ligeværdige medlemmer af familien.

Det lover godt for fremtiden!

Så måske er alt det med, at de unge ikke trives, ved at være på retur – det kan man håbe.

Alligevel har det til alle tider hørt med til at være et menneske, at man tænker over sin egen eksistens i forhold til fællesskabet.

Hvem er jeg? Hvad mener de andre? Hvad er jeg i forhold til dem? Hvad mon de andre tænker om mig?

Er jeg nu god nok, som jeg er.

Troens svar på det lyder helt fra skabelsesberetningen: Og Gud så det han havde skabt, og han så hvor godt det var.

Amen. Slut. Sådan er det. I er elskede, som I er.

Det er et løfte fra Gud som vi får i dåben, og jeg kan ikke komme i tanke om noget bedre at leve sit liv på.

Og Gud er som en far eller mor, der ser sit barn, lytter til det, og elsker barnet bare fordi det er til.

At opdrage sit barn i den ånd, er at opdrage sit barn i den kristne tro.

For i kristendommen er budskabet:

At vi er elskede, uanset hvem vi er.

At det ikke kommer an på hvor cool vi er, men på Guds kærlighed til os.

...

Det er meget almindeligt at give unge mennesker det råd, at man skal tro på sig selv. Og det er naturligvis både vigtigt og godt, at have tillid til sig selv og et sundt selvværd.

Men jeg har hørt, her i forbindelse med Prinsesse Isabellas 18-års fødselsdag i år, at et råd til unge mennesker også kan være, at:

du er gud i dit eget univers.

Det er kun dig, der med selvkærlighed kan sørge for, at dit overskud bliver større, og at dit liv bliver bedre.

Det er jeg nu ikke så sikker på.

At det er godt at være gud i sit eget univers, for eksempel.

Og man kan, for eksempel, næsten ikke finde noget, der fortæller mindre om, hvad konfirmation er, end det.

Vi er kommet til at lægge så meget vægt på menneskets magt og muligheder, at presset på det enkelte menneske er blevet ulideligt.

Tænk at skulle være sin egen Gud!?

Hvad så når man fucker op?

Så er man jo fyret som gud i sit eget liv; og hvem skal så hjælpe og samle én op når det hele ramler? Den gud som man selv har skabt er der jo i **hvert fald ikke..**

Der er brug for, at der tales noget andet ind i menneskers liv.

Der er brug for ordene om at du er underfuldt skabt og højtelsket af Gud, sådan som vi kender ham igennem Jesus. Også når du kludrer med det hele.

Og der er brug for fællesskabet med alle de andre, som også er Guds børn og Guds skabninger – og som **også** laver fejl. Masser!

Der er brug for at der bliver sagt, at du netop ikke er din egen gud, eller stjernen i dit eget liv, men i stedet for får lov til at gå ud i livet og vandre i lyset af stjernen fra **Betlehem** – stjernen der blev tændt, da Jesus blev født.

Der er brug for fællesskabet i familien og blandt venner, fordi det vigtige er at tænde lys for hinanden, være små stjerner, ikke guder, for hinanden.

Der er brug for kærlighed og mildhed og overbærenhed.

Og det er jo også det, der altid er fokus og omdrejningspunkt i alt det, der handler om Jesus.

Vi har faktisk lige oplevet det, da I kom ind. I fyldte hele kirken. I tændte lys i jeres forældres øjne og hos alle dem, der er i kirke i dag med drømme og håb for jer.

Glem alt det med at være jeres egen gud og om at I selv er den vigtigste stjerne. Det bliver et alt for stort pres. Og desuden er det slet ikke det vigtigste.

Det er i stedet at I hører til. I er elskede. Præcis som de mennesker, I er. Så forskellige som I er. Altid.

I løbet af den tid, I har været konfirmander har I hørt Bibelens fortællinger om Jesus. I ham vælger Gud at blive et helt almindeligt menneske – og han viser i sit liv og alt det han siger og gør – hvad det er Gud vil med os og vores liv.

At det er kærlighed og fællesskab, der er liv i.

Og da Jesus dør og opstår viser han, at kærlighed er den stærkeste magt - stærkere end død, og stærkere end alt det, der går i stykker i vores liv.

Kære konfirmander.

Om lidt går i ud af kirken igen – til en dag sammen med mennesker, der holder af jer. En dag fyldt med varme ønsker og håb for jeres liv.

Alt det dagen fortæller, er en fortælling om kærlighed, om at I er en del af andres liv, af et fællesskab, at nogen elsker jer – håber alt for jer - og tænker på jer - og som I er vigtige for.

Tænk rigtigt over, hvad der bliver sagt til jer, når der er nogen, der rejser sig og holder tale til jer.

Læs hvad der står i kortene. Lyt til de ønsker og de håb, de har for jer og jeres liv.

”Kom til mig alle I som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile.”

Sådan står der under Kristusfiguren her i vores kirke.

Det er meget mere end bare ord. Det er Gud selv der kommer os i møde.

Måske kan det virke lidt malplaceret. At jeg står her og snakker om at slide sig træt og bære tunge byrder på denne skønne festdag.

Men ligesom livet er fuldt af fest, farve og glæde, så er livet også fuldt af tunge byrder, som vi hverken kan gøre fra eller til overfor.

Svære relationer, sygdom og sorg, at man føler sig udenfor. Vi oplever det alle sammen.

OG midt i det tunge, slidsomme og sorte er der lys og håb. Og det er **lyset og håbet**, jeg vil sende jer videre med i livet her fra kirken.

Et lys og et håb, der både kan skinne på toppen, på de dage, hvor vi fester med hinanden, men som også kan skinne når vi rammer bunden i mørket og håbløsheden i de værste og mest tunge tidspunkter i livet.

Vi skal ikke bære vores byrder alene.

Vores venner og familie, der er der for os, er en kæmpestor og helt fantastisk gave.

Og det er en lige så stor gave at kunne være der for andre. Men noget, der er mange gange større er, at den Gud, som har skabt os – han siger: ”jeg har dig! Du er ikke alene, du skal ikke bære det hele, det er mig der bærer dig.”

”Kom til mig, alle du som bærer tunge byrder, og jeg vil give dig hvile”

I dag bliver vi mindet om at Gud bærer os.

Om lidt, kan I lægge jer på knæ ved alteret og høre Guds velsignelse over jer.

Om lidt lægger jeg hånden på jeres hoveder hver især og lyser Guds velsignelse over jer – hver enkelt en af jer.

Det er ord til hjernen og også til hjertet.

Og det er en velsignelse som kun Gud kan give os.

Vi kan nok være heldige at have mennesker omkring os, der er der når det gælder. Alt det der om fællesskab som jeg jo har talt en del om i dag.

Men hvad så når de ikke er der, fordi der er ting som ingen andre ved om os – fordi der er noget, som KUN vi SELV kan bære.

Der er Gud der også. Han er med alle dage. Han er der på livets højdepunkter som i dag og andre festdage.

Men han er der også når livet er noget lort.

Han har ikke lovet os, at dagene bliver lettere, men han har lovet os, at han vil gå sammen med os indtil verdens ende.

På konfirmationsdagen er det vist noget med, at man siger, at nu træder I konfirmander ind i de voksnes rækker.

Og det er vel på en måde også rigtigt, i hvert fald er konfirmationen et tegn på, at I er i gang med at udvikle Jer til voksne mennesker.

At blive voksen er at leve for flere end sig selv og kærligt at tage ansvar. At lade andre mærke, at de er elskede og favnede, huskede og savnede.

At der findes tilgivelse og nye begyndelser. Vide, at jeg i dag har mulighed for at gøre noget, der gør andres dag god. Det er også at være modig! For vi kan såres og og blive kede af det. Men tro mig: det er det hele værd. Lev modigt og kærligt. Gud er med igennem det hele.

Men her i kirken betyder konfirmationen sådan set lige netop, at I må blive ved med at være børn. Her kan I få lov at være utilstrækkelige.

Og i troen kan I altid råbe til Gud, også skælde ud, hvis det er det, der skal til.

I kan altid henvende jer til Gud i bønner, sådan som jeg har lært jer. I bønner kan I lægge hele molevitten frem.

Kære konfirmander. Glem aldrig at være børn. Glem aldrig at glædes og undres, og at vide, at I heldigvis ikke er det vigtigste i verden; I skal ikke bære det hele, der er én der går med jer, og det er Gud som vi har lært ham at kende igennem Jesus.

Når I bliver i tvivl, så gå i kirke, eller kom hen til mig, eller ring, eller send en snap, så fortæller jeg det igen og igen og igen.

Amen.

Lovprisning:

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden,
som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed.

Motet

Kirkebøn

Gud, vi beder dig:

Kom til os med din kærlighed - og fortæl os,

at vi er dine børn, uanset hvor voksne vi bliver,
og at dit løfte ved døbefonten gælder hele livet igennem.

Lyttende Gud.

Du hører vor tavse bøn.

Du hører vort skrig om hjælp.

Hvor ingen andre hører, hører du.

Giv os kræfter til at holde fast ved den tro, som kan bære os, når vore egne kræfter er for små - og
giv os mod til at holde fast ved den kærlighed, du
viser os.

Træk os med ud i livet, Gud - og vær du vort holdepunkt.

Løft os op, så vi kan se det, der ikke kan ses - og tro det, der ikke kan forstås: at du er med os alle
dage indtil verdens ende.

Hold din hånd over vort folk og fædreland.

Vær med vor kong Frederik d. 10. og hele den kongelige familie og alle, der har ansvar i vort
land.

Vi beder for de unge mennesker der i dag bliver konfirmeret, og for børn og unge i hele verden.

Og Gud, lad der nu blive fred i verden – krig er dumt, lad verdens
magthavere fatte det og lad dem forstå at vi intet vinder ad voldens vej.

Lad din kærlighed skabe rammen om vort liv, så vi kan leve i tillid til, at du holder fast i os, uanset
hvad der sker.

Komme dit rige - ske din vilje!

AMEN.

At blive voksen er at leve for flere end sig selv og kærligt at tage ansvar. At lade andre mærke, at de er elskede og favnede, huskede og savnede. At der findes tilgivelse og nye begyndelser. Vide, at jeg i dag har mulighed for at gøre noget, der gør andres dag god. Det er også at være modig! For vi kan såres og blive kede af det. Men tro mig: det er det hele værd. Lev modigt og kærligt. Lev håbefuldt og hold håbet op for nogen. Og lad mig så ønske for jer præcis det, I har valgt jeres konfirmandord og salmerne skulle handle om: Håb og kærlighed.